

Barbapappa-blik bouwt bluetoothbuddies

Sinds de oertijd moeten we voor onszelf zorgen. Wie niet op jacht ging, had geen eten en voortplanting. Beide waren nodig om ook in je bestaan te voorzien als het jagen te jachtig werd. Toen braken er tijden aan dat je je eigen hachje regelde, en in familie of dorpsverband elkaar van dienst was. Dankzij communicatie werd al snel duidelijk wie arm, rijk, sterk of ziek was. Na de woekeraars en armenhuizen resoneerde met de socialistische gedachte de strijdkreet dat *Vader-tje Staat* voor jou zorgde en dat bedrijven je diensten leverden. Vervolgens kwamen er missies die de overheid tot dienstlevering bekeerden en bedrijven lieten zorgen.

Nadat de doctorandussen de bodem van schatkist hadden bereikt, moesten bedrijven weer dienst verlenen en werd terugtrekkende overheid het doel. De burger kreeg naast ge-liberaliseerde handel de zogenaamde mantelzorg. Een koekje van beleend deeg, want in feite is mantelzorg niets anders dan dat een familielid of buurman laten opdraven. Onbetaalde vrijwilligers proberen de nooddriftige medemens in de onderste behoeftelaag van Maslov te helpen. Uit een nota citeer ik het bericht dat er in de randstad een lage bereidheid is om je medemens te helpen. Nog schrijnender: Wie de hulpbehoevende mens vraagt om namen van potentiële mantelzorgers, constateert bij verificatie dat ze eigenlijk niet beschikbaar zijn. Zo'n persoon staat al 10 anderen bij of is geen vrijwillige hulpverlener. De overheid heeft daar nu iets voor bedacht; telecom en domotica. Past mooi in de Lissabon afspraak tot een digitaal Europa. Onder de ICT paraplu worden de hulpvragers behangen met meldingsmiddelen, en krijgen de hulpbieders elektronische berichten met statusmeldingen en verzoeken om hulp. Eigenlijk een variant op projecten van 5 tot 10 jaar geleden. Toen

werden woningen bedraad om de knopjes en lampjes te laten functioneren. Nu zorgt de ether voor de verbindingen tussen de signaalgevers en ontvanger. Wat onveranderd is gebleven, is de aversie tegen het helpen van je medemens. Zoals in de trein alle gangpadstoelen bezet zijn door alleengaanden, zo kijken mensen graag naar nagels, muurvlekken en papierkreukels als een vrijwilliger gevraagd wordt. En mocht je onverhoopt persoonlijk worden aangesproken, dan helpt een lawaaiige beltoon handig om te ontsnappen. Als we als mensen niet eens in staat zijn om te communiceren, en steeds vaker een oproep of bericht gewoon negeren, hoe help je dan een medemens die hulp of aandacht nodig heeft? Wat vaker met je buddy bellen doet meer dan een chat met een Chinees. Hebben we nog wel wat met elkaar? De slaagkans wordt groter naar mate je in

staat bent om je eigen handel en wandel te blijven doen, maar toch de winst van het collectieve te kunnen pakken. Ik ben benieuwd naar het commerciële succes van samen bellen tegen voordeeltarief. Wie weet wordt het nog wat als je gratis belt naar je reumatische oma.

Zorgen ICT is in. Elke gemeente wil dus een gesubsidieerd project. En elke politicus moet tegen de verkiezing kunnen scoren. Voor we het weten zijn weer ergens honderd woningen 'aangesloten' om na een jaar te constateren dat het systeem niet gebruikt wordt. Het valt op dat de enthousiast begonnen projecten met alarmmelding en -opvolging na verloop van tijd allemaal doodbloeden, met name op de eerste en laatste schakel. Om te beginnen: is er sprake van nood, een hulpverzoek of een vraag om aandacht? En tot slot: kan de juiste persoon met het juiste middel te hulp schieten? Zorg en ICT klinkt leuk, maar het is niets anders dan een schoenlepel tot speculum omdopen. Je kunt bijna overal technologie inzetten om het leven

beter, makkelijker en leuker te maken. Maar échte oplossingen bedenken vereist dat je anders denkt. Met een *Barbapappa-blik*

Zorg en ICT klinkt leuk, maar het is schoenlepel tot speculum omdopen.

blijken veel mogelijkheden voor de hand liggen. Een puber vond het raar dat de supermarktkassa met je pinpas wel geld van je rekening kan halen, maar niet het wisselgeld van contante betaling wil terugboeken. De memorystick kan toch ook een chipknip zijn? En waarom kun je wel een kassabonnetje krijgen om met veel cijfers je beldsaldo omhoog te toetsen, terwijl ze op de kassa ook jouw mobiele nummer kan intoetsen om daarmee je saldo op te waarderen. Koppel de IMEI aan de bonuskaart en *Appie* geeft je Airmiles toe. In alle producten komen *RFID tags* die met de omgeving communiceren. Waarom dan een mobieltje in je zak, als je je bril, broekriem, oorbellen en piercings van een bluetooth chip kunt voorzien? De *electronic buddy* hoeft niet in één duur doosje, maar kan ook een samenstel zijn van communicerende componenten. Onze vingers kunnen in plaats van op toetsen drukken ook direct via aanraken de informatie overdragen. *Touchscream* met *fingerspitzengefühl*. ■

Jacob van Kokswijk is parttime ICT-consultant bij Capgemini, veelgevraagd spreker bij congressen, lid van de stuurgroep Next Generation Networks initiative van de EU. (tm@kokswijk.nl, www.kokswijk.nl)